

— збільшувалась, особливо з
толу збільшувався незначно.
лось при лікуванні сумішшю

в серця показало, що у тва-
сліду відзначалося повне змі-
равило, поширювався на всю
третині. В середній і нижній
них випадках дрібні рубці і
стіни лівого шлуночка, під-
ка.

е важко з фіброцитів, фібро-
исленні, трапляються в рубці
ть колагенових волокон, чітко

окна еозинофільні, набряклі.
ні оранжєві включення.
ернистої дистрофії. Зерниста
вистих каналців нирок.

постінфарктний рубець за
ід рубця в контрольних спо-
дзначаються активні процеси
нерідко зберігаються ознаки
Тучні клітини в зоні басейну
рольних препаратів. Ступінь
ий. Привертає увагу жирова

ифаркт міокарда заміщувався
ованої судини, мав дивні від-
карда. Відзначається впоряд-
ражена інтенсивність ШИК-
и. Клітинний склад рубця мі-
Реакція тучних клітин незнач-

і унітіолу відзначається за-
м вмістом клітин, нечіткими

характеристики постінфаркт-
застосуванням АТФ і АТФ з
ачається відокремлене поши-
льш рання і ніжна колагені-
а помірна реакція тучних клі-
е дана характеристика пост-
дчать про більш ефективний
ту міокарда АТФ і АТФ в

артинна постінфарктного рубця
их випадках характеризується

ни при експер. наруш. венеч-

нервная регуляция, М., 1951.

сян А. А.—Сов. медицина,

в сыворотке крови продуктов
ар. трансаминазы при остром
неврозе и ревмоторанорите.

дело, 1959, 10.

11. Покровский А. А.—Биохим. методы исслед. в клинике, М., 1969.
12. Северин С. Е., Цейтлин С. А.—Вопросы мед. химии, 1961, 7, 2.
13. Fleskenstein A.—Wien. Z. Inn. Med., 1958, 39, 2, 69.

Кафедра фармакології і патологічної анатомії
Ворошиловградського медичного інституту

Надійшла до редакції
3.11 1975 р.

УДК 616.097

Н. Р. Поляк

ДО ПИТАННЯ ПРО ВИКОРИСТАННЯ ОРГАНІЧНИХ РОЗЧИННИКІВ ДЛЯ ВИГОТОВЛЕННЯ АЛЕРГЕНІВ З ХІМІЧНИХ РЕЧОВИН

Виготовлення алергенів з водонерозчинних хімічних речовин, алергенів, придатних для проведення скарифікаційних, локальних провокаційних проб, використання їх в імуносерологічних та імуноцитологічних реакціях натрапляє на певні труднощі і в плані підбору розчинників, оскільки в ряді випадків самі органічні розчинники можуть мати алергенні властивості. Це викликає можливість їх використання для виготовлення алергенів.

В раніше проведених нами дослідженнях [4] вивчали цитотоксичну, гемотоксичну, денатуруючу дію 26 органічних розчинників та їх різних розведень включенням їх у реакцію деагрануляції тучних клітин, реакцію зв'язування комплементу, реакцію Уаньє. На підставі проведених досліджень ми прийшли до висновку, що придатними для виготовлення алергенів виявились: 5% етиловий спирт, 10% диметилсульфоксид, 1% ацетон, 0,004% ідкий натр, 0,0035% соляна кислота, 2% ізоаміловий спирт, петролейний ефір.

Метою нашого дослідження була перевірка можливих алергенних властивостей даних розчинників. Для розв'язання поставленого завдання був застосований простий експрес-метод.

Досліди провадилися у відповідності з методикою визначення алергенних властивостей хімічних речовин [1], яка дозволяє виявляти алергенність слабких сенсibiliзаторів.

У відповідності з даним методом у шкіру зовнішньої поверхні вуха з допомогою туберкулінового шприца вводили по 0,02 мл того чи іншого досліджуваного розчинника і на 11—12-у добу після ін'єкції провадили скарифікаційну пробу з тим самим розчинником. Скарифікаційну пробу ставили чітко на середину ділянку бокової поверхні тулуба. Паралельно здійснювали виявлення в сироватці крові антитіл, сенсibiliзованих лейкоцитів до даного розчинника.

Для виявлення циркулюючих антитіл була використана реакція деагрануляції тучних клітин [6] і базофілів [16], метод висоловання антиген—антитіло дробними дозами насиченого розчину сірчанокислого амонію з наступною реєстрацією мутності на ФЕК-Н-56 за [9].

Реакція деагрануляції тучних клітин була успішно застосована для діагностики алергії до пеніциліну та інших лікарських препаратів [18], сенсibiliзації до пилку [5, 6, 17], до хімічних речовин [10] і, на думку авторів, дає чітку якісну оцінку сенсibiliзуючого начала. Аналогічне позитивне відношення у вітчизняній і зарубіжній літературі до специфічності реакції деагрануляції базофілів.

Сенсibiliзацію лейкоцитів до того чи іншого розчинника оцінювали на підставі реакції агломерації лейкоцитів [13], яка поряд з іншими специфічними дослідженнями, за літературними даними [3, 7, 12 та ін.], є цінним методом розпізнавання алергічних реакцій при лікарській алергії, а також сенсibiliзації до хімічних речовин [8, 10].

Досліди проведені на восьми групах морських свинок (по п'ять тварин у кожній групі).

Тваринам перших семи груп підшкірно в зовнішню поверхню вуха вводили по 0,02 мл розчинника (I група—0,004% ідкого натру, II група—петролейного ефіру, III—0,0035% соляної кислоти, IV—2% ізоамілового спирту, V—1% ацетону, VI—5% етилового спирту, VII—10% диметилсульфоксиду), VIII група—інтактні морські свинки.

Через 11 днів після попередньої скарифікаційної проби відповідним розчинником з серця брали кров для проведення згаданих імунологічних досліджень. В імунологічні реакції як антиген вводили відповідний розчинник. При дослідженні контрольної групи в імуноцитологічні реакції вводили паралельно всі досліджувані розчинники.

При аналізі результатів досліджень виявилось, що результати скарифікаційних проб, реакції деагрануляції тучних клітин, базофілів, Ніколаєва у всіх тварин як дослід-

них, так і контрольної груп, були негативними. Реакція агломерації лейкоцитів виявилась позитивною тільки у однієї тварини в дослідній групі з 1% ацетоном. В контролі реакція агломерації лейкоцитів виявилась позитивною за одним випадком з використанням як антигену петролейного ефіру, 5% етилового спирту, 0,0035% соляної кислоти і 1% ацетону.

При дослідженні у цих тварин показників обміну деяких біогенних амінів (серотонінопектичного індексу за [11], гістамінопектичного індексу за [15], вмісту нейрамінової кислоти за [14]) виявилось [12], що їх вміст перебуває в межах норми і різниці між середніми показниками дослідних і контрольних груп неістотна.

Беручи до уваги відсутність кореляції інших досліджуваних імунологічних показників з показниками обміну деяких біоактивних амінів, а також відсутність різниці між контрольною і дослідною групами, ми вважали за можливе розглядати одержані одиничні позитивні результати реакції агломерації лейкоцитів помилкою методу.

Одержані результати дають підставу гадати, що внаслідок відсутності алергенних властивостей 5% етиловий спирт, 1% ацетон, 10% диметилсульфоксид, 0,004% NaOH, 0,0035% HCl, 2% ізоаміловий спирт, петролейний ефір можуть бути застосовані для виготовлення алергенів, придатних для проведення скарифікаційних проб, локальних провокаційних тестів, а також імуносерологічних та імуноцитологічних досліджень.

Література

1. Алексеева О. Г., Петкевич А. И.—К методике определения алергенных свойств химических веществ. Гигиена и санитария, 1972 3, 64—67.
2. Байда Н. А.—Оценка методов определения биогенных аминов в диагностике алергических заболеваний. Сб. клиническая и лабораторная диагностика алергических заболеваний. Тез. II Респ. конф. по алергии. Киев—Ужгород, 1974, с. 12—13.
3. Бриль М. Т., Родина Ю. А., Долгов А. Д.—К вопросу о лекарственной алергии и ее диагностике методами кожных тестов и реакции агломерации лейкоцитов, Труды II Всерос. съезда дерматовенерологов, Горький, 1968, 169—173.
4. Вольнова Г. М., Зинченко Д. В., Кузнецова Л. И., Поляк Н. Р.—Возможности использования некоторых органических растворителей для приготовления алергенов из химических веществ. Гигиена труда и профзаболевания, 1973, 4, 41—43.
5. Евсеева Н. П.—Значение тучных клеток Эрлиха в патогенезе и диагностике алергических заболеваний ЛОР органов. Вестник оториноларингологии, 1964, 5, 114—117.
6. Зеличенко Л. И.—Тучные клетки и алергия. Вопросы современной алергологии, М., 1969, 78—104.
7. Копылова М. К., Аболия И. Я.—Агломерационная проба у больных с лекарственной алергией. Материалы докладов XVII науч. сессии Рижского мед. ин-та, Рига, 1970, 106—108.
8. Невская А. И., Шальнова Г. А., Кузьмина Т. Б., Уланова А. М., Фурасова Л. П.—Оценка различных тестов выявления алергии к химическим продуктам. Иммунореактивность организма. Материалы науч. конф. Калининград—Таллин, 1973, 330—332.
9. Николаев А. И.—Исследование «валентности» антиген при использовании азобелков. Бюлл. eksper. биол. и мед., 1959, XII, 72—84.
10. Поляк Н. Р.—Реакции иммунокомпетентных клеток с химическими алергенами. Сб. Иммунология, Киев, 1973, 6, 64—66.
11. Семенович Н. И., Чучалин А. Г.—К вопросу изучения серотонинопексии при различных патологических состояниях. Сб.: Вопросы патогенеза и клиники алергических заболеваний. Труды II Москов. мед. ин-та, М., 1966, 27.
12. Сосонкин И. Е.—К механизму повышенной чувствительности в условиях производства. Вопросы дерматологии в Киргизии, Фрунзе, 1967, 82—88.
13. Сосонкин И. Е.—Агломерация лейкоцитов при диагностике алергии, вызванной химическими лекарственными соединениями. Лабораторное дело, 1968, 12, 707—709.
14. Böhm P.—Über Neuramininsäure ihre Vorkommen und ihre Bestimmung in serum. Klin. Wochenschr., 1954, 13/14, 289—292.
15. Shore P., Burtahaite A., Chon V.—A method for fluorometric assay of histamine in tissues. J. Pharmacol. Exper. Ther., 1959, 127, 182.
16. Shelley W.—New serological test for allergy in man. Nature, 1962, 195, 4847, 1182—1183.
17. Stuart E.—Mast cell responses to anaphylaxis. Anat. Res., 1952, 112, 394.
18. Schwartz J.—Detection of hypersensitivity by indirect rat mast cells degranulation. Intern. Arch. Alergy, 1965, 26, 333—339.

Всесоюзний інститут гігієни і токсикології
пестицидів, полімерних і пластичних мас
Київ

Надійшла до редакції
30.IX 1975 р.

УДК 612.826.014.42

ДЕЯКІ РЕ ВІВЧЕН

До підкоркових або сірої речовини, розташовані крупніше з них — неостріатум складом ядра: шкідливий або біда куля, внутрішнього. У людини і іншого; у субприматів вивідомий як ентопедункул, назва біда куля. Триміною структурою; вона чить, почасти зливаючись

Тепер ми не можемо, хоч такі спроби відомституту мозку США пов'язано з управлінням, те, що вони здійснюють щодо регуляції моторики, інших дослідників вивчії, будучи полімодальними, що беруть участь у переробці інформації, пам'ятності [11, 12, 26, 47, 48, 98] певну роль базальних гангліїв у поведінці [8, 9, 33,

Багаторічний досвід підказує, що механічне підсилення багатопланової у розв'язанні проблеми. Свій автор, часто обмежує зору про фізіологію базальних гангліїв дослідників.

Неостріатум — структура, яка виявляється в найбільшій частині мозку, у амфібій вона ділиться на неостріатум і стріатум, у ссавців неостріатум не бере участі в переробці інформації, не первинні, ні вторинні рецептори. Голуби, медіальних ядер таламуса